

Rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 09.03.1961, sp. zn. 11 Co 160/6

Číslo: 34/1961

Právní věta: Osvojení nelze vyslovit, jestliže by poměr, který vzniká osvojením mezi osvojitelem a osvojencem (§ 63 zák. o právu rod.), byl v rozporu s existujícím rodinným poměrem osvojitele k osvojenci. Takový poměr však není mezi tetou a neteří.

Soud: Městský soud v Praze

Datum rozhodnutí: 09.03.1961

Spisová značka: 11 Co 160/6

Číslo rozhodnutí: 34

Číslo sešitu: 5-6

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Osvojení

Předpisy: 265/1949 Sb. § 63

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 34/1961 sb. rozh.

Osvojení nelze vyslovit, jestliže by poměr, který vzniká osvojením mezi osvojitelem a osvojencem (§ 63 zák. o právu rod.), byl v rozporu s existujícím rodinným poměrem osvojitele k osvojenci. Takový poměr však není mezi tetou a neteří.

(Rozhodnutí městského soudu v Praze z 9. března 1961, 11 Co 160/61)

Obvodní soud pro Prahu 7 zamítl návrh manželů na osvojení nezletilého dítěte se zápisem do matriky na místě rodičů. K odůvodnění uvedl, že osvojení je nepřípustné vzhledem k tomu, že by osvojením nezletilé vlastní tetou se otec nezletilé stal jejím strýcem a teta matkou, přičemž by již děd a bába matky a strýce byli shodní, takže osvojením by byl porušen tento přirozený poměr.

Městský soud v Praze usnesení soudu první stolice zrušil a soudu první stolice uložil, aby ve věci dále jednal a znovu rozhodl.

Odůvodnění:

Zákon sám nemá ustanovení, podle něhož by osvojení bylo nepřípustné mezi osobami, které jsou k sobě v určitém příbuzenském poměru. Ovšem z toho, že osvojením vznikne mezi osvojitelem a osvojencem vztah, podobný vztahu rodiče a dítěte, popřípadě vztahu příbuzenský, vyplývá, že není důvodů zakládat osvojenecký poměr v případech, kde již existuje přirozený příbuzenský poměr mezi osobou, která chce osvojit a osobou, která má být osvojena, a že proto v takovém případě je osvojení

nepřípustné. Proto nebylo připuštěno osvojení vnučky babičkou (rozh. čís. 126/1952 Sb.), nebo dokonce osvojení vlastního dítěte (rozh. čís. 24/1957 Sb.).

O takový případ však nejde; vztahy, které se zakládají osvojením neteře její tetou, jsou zcela rozdílné od těch, které mezi nimi existovaly před tím. Nelze tedy říci, že se zde skutečné, existující vztahy nahražují vztahy fiktivními, jež jsou s prvými obsahově totožné. Tak zejména nemá teta vůči neteři vyživovací povinnost (§ 70 zák. o právu rodinném) a nemá zákonného dědického práva po neteři, právě tak jako ho nemá neteř po ní.

Není ostatně nic neobvyklého, že k osvojení mezi příbuznými v tomto stupni (strýc - synovec, neteř, teta - synovec, neteř) před platností zákona čís. 15/1958 Sb. docházelo a jde jen o to, zda při osvojení podle zák. č. 15/1958 Sb. tomu brání skutečnost, že osvojením zde vzniká příbuzenský poměr i mezi příbuznými osvojitele. Kdyby tato skutečnost měla být překážkou, pak by osvojení bylo vyloučeno i v případech vzdálenějších příbuzenských vztahů, což jistě není žádoucí, neboť pro stanovení hranice mezi stupni příbuzenství, kde by to bylo ještě přípustné a kde již nikoliv, není objektivního měřítko.

Není proto překážka, pro kterou soud zamítl návrh na osvojení, dána. Poněvadž v důsledku svého právního názoru soud své stolice nezkomal, zda jinak jsou dány podmínky pro povolení osvojení, bylo jeho usnesení zrušeno a uloženo mu, aby řídě se právním názorem shora uvedeným, o věci dále jednal a znovu rozhodl.